

O, feerică steluță

Florinpaun

Ești, cum tu apuci de pragul ros și prăfuit,
Râzând ș-aștepti, l-a ușii clantă să-ți desfac,
Cu ochi din care și îngerii-și pe-ai lor prefac,
Un moment de-o veșnicie, în mine găzduit.

Și cum l-aprinde cerul, cu glorie, trofeul,
Așa și măreția-i, ce nu și-a luat pereche.
Minți ce știu de a mai pală și mai veche,
Iată-le ce-ușor, nu-și mai înțeleg traseul!

Pe-a sufletului culme, a vrăjii patimă cobori,
De-a ta gentilețe dar, ca să-mbrace noi valori.
O, feerică steluță ce iei pământul drept escală,
Să mă săruți, iar să te lași, cu patos și migală!

Iubito, cum a ta venire simțitorii-i-nnoiește,
Iar de la sânu-ți, povara vieții-mi o slăbește...
Ah, ce dat și-mi este, cum aș cere și mai mult,
Inima să-mi umplu cu toate câte-ți le ascult!